

Jak se rozhodovat

Introit Ž 139, 1b-4

Hospodine, zkoumáš mě a znáš mě. Víš o mně, at' sedím nebo vstanu, zdálky je ti jasné, co chci dělat. Sleduješ mou stezku i místo, kde ležím, všechny moje cesty jsou ti známy. Ještě nemám slovo na jazyku, a ty, Hospodine, víš už všechno.

Čtení

Anděl Páně řekl Filipovi: "Vydej se na jih k cestě, která vede z Jeruzaléma do Gázy." Ta cesta je opuštěná. Filip se vydal k té cestě a hle, právě přijížděl etiopský dvořan, správce všech pokladů kandaky, to jest etiopské královny. Ten vykonal pout' do Jeruzaléma a nyní se vracel na svém voze a četl proroka Izaiáše. Duch řekl Filipovi: "Běž k tomu vozu a jdi vedle něho!" Filip k němu přiběhl, a když uslyšel, že ten člověk čte proroka Izaiáše, zeptal se: "Rozumíš tomu, co čteš?" On odpověděl: "Jak bych mohl, když mi to nikdo nevyložil!" A pozval Filipa, aby nastoupil a sedl si vedle něho. To místo Písma, které četl, znělo: 'Jako ovce vedená na porážku, jako beránek, němý, když ho stříhají, ani on neotevřel ústa. Ponižil se, a proto byl soud nad ním zrušen; kdo bude moci vypravovat o jeho potomcích? Vždyť jeho život na této zemi byl ukončen.' Dvořan se obrátil k Filipovi: "Vylož mi, prosím, o kom to prorok mluví - sám o sobě, či o někom jiném?" Tu Filip začal u toho slova Písma a zvěstoval mu Ježíše. Jak pokračovali v cestě, přijeli k místu, kde byla voda. Dvořan řekl: "Zde je voda. Co brání, abych byl pokřtěn?" Dal zastavit vůz a oba, Filip i dvořan, sestoupili do vody a Filip jej pokřtil.

Text Gn 24,10-21

Služebník tedy vzal deset velbloudů svého pána a jel. Vybaven všelijakými drahocennostmi svého pána vydal se na cestu do aramského Dvojříčí, do města Náchorova. Před městem zastavil velbloudy u studně s vodou. Bylo to navečer, v době, kdy ženy vycházívaly čerpat vodu. Tu řekl: "Hospodine, Bože mého pána Abrahama, dopřej mi to prosím a prokaž milosrdenství mému pánu Abrahamovi. Hle, stojím nad pramenem a dcery mužů města vycházejí čerpat vodu. Dívce, která přijde, řeknu: Nakloň svůj džbán, abych se napil. Odvěti-li: »Jen pij, a také tvé velbloudy napojím«, předurčil jsi ji pro svého služebníka Izáka. Podle toho poznám, že jsi mému pánu prokázal milosrdenství." Ještě než domluvil, přišla Rebeka, která se narodila Betúelovi, synu Milky, ženy Abrahamova bratra Náchora. Měla na rameni džbán. Byla to dívka velmi půvabného vzhledu, panna, muž ji dosud nepoznal. Sestoupila k pramenu, naplnila svůj džbán a vystoupila. Služebník jí přiběhl naproti a řekl: "Dej mi prosím doušek vody ze džbánu!" Odvětila: "Jen se napij, můj pane." A rychle spustila džbán na ruku a dala mu pít. Když mu dala napít, řekla: "Načerpám i tvým velbloudům, aby se napili." Rychle vylila vodu ze svého džbánu do napajedla a znovu odběhla ke studni čerpat, aby napojila i všechny jeho velbloudy. Muž ji přitom mlčky pozoroval, aby poznal, zda Hospodin dává jeho cestě zdar, či nikoli.

Milé sestry, milí bratři, opět jsem pro vás připravila dva příběhy, jeden ze Starého zákona a jeden z Nového a oba jsou na podobné téma, kterému se chci dnes věnovat. Je to téma - otázka Božího vedení v našem životě. Je to téma mezi křesťany velmi křehké, ale téma, které se nám stále vrací, třeba v otázce, Co mám jako křesťan dělat? Co musím udělat? Jak si mám vybrat? Novozákonní příběh o Filipovi, který se vydal na cestu, kde potkal etiopského dvořana, kterého nakonec pokřtil je odpovědí na zklamání ze sebe sama, když se předtím zachoval najivně a pokřtil člověka, který si chtěl dary Ducha svatého koupit. Oba příběhy spojuje touha po co nejlepším výsledku s Božím požehnáním - pokřtít skutečně věřícího člověka a přivést Izákovi dobrou manželku, která by naplnila Abrahamovo očekávání. Starozákonní příběh o služebníku, kterého Abraham vyslal, aby přivedl jeho synovi nevěstu je stejného charakteru, ale je uspořádán pro nás velmi přehledně.

Cíl stojí na začátku

Na začátku cesty Abrahamova služebníka stojí jasný cíl. Abrahamovi zemřela manželka Sára a Izákovi matka. Je čas myslet na budoucnost, na Izákův život a na smlouvu s Hospodinem, na poslání, které Abraham od Boha přijal. Vybrat nevěstu pro Izaka byl těžký úkol, protože nešlo jen o to, aby byla krásná a hodná, ale především o to, aby

se připojila k Abrahamově a Izákově víře v Hospodina. Je to velmi jasná a logická úvaha. Abraham se nenechá unášet událostmi, ale sám jedná. Dobře si rozmyslel co chce. Svého služebníka zavázal přísahou, aby Izákovi přivedl ženu ze země, ze které sám pocházel, aby nebyla spojena s božstvy národů mezi kterými Abrahamova rodina žila. Izákova nevěsta musela být ochotná opustit vlastní rodinu a odejít za Izákem do cizí neznámé země, k lidem, které neznala a samozřejmě se předpokládalo, že mu bude dobrou manželkou.

Abraham se rozhoduje

Lidé, když hovoří nebo přemýšlí o jednání v rámci víry, v rámci náboženského rozhodování, mají sklon si myslet, že je třeba vyřadit rozum. V minulém století bylo období, kdy křesťané byli nuceni vysvětlovat jak vůbec může vedle sebe existovat věda a víra, že věřit v Boha neznamena se vzdát rozumu. Rozumný je ten, kdo hledá Boha, svědčí Bible. Žalmista žádá: „ ... učíš mě rozumným, abych poznal tvá svědectví.“ Jistě jde především o moudrost srdce a ta se nemusí shodovat s logikou. Ale dávný Abrahamův příběh svědčí i o logice jeho uvažování, když dává svému služebníkovu pravidla, podle kterých má nevěstu hledat.

Izák nemá mít ženu ze země, do které je Bůh přivedl. Abraham si byl dobře vědom pokušení, které je pro muže

spojeno s manželkou. Pro každého, každou je těžké se vzdát toho v čem vyrostl, zejména svého náboženství. Je dobré, aby Izákova žena vycházela ze stejných kořenů jako Abraham. Je výhodné, když kolem sebe nebude mít svou bývalou rodinu, víc se upne rodině svého manžela. Žena, která se vydá do daleké neznámé země musí být statečná, mít odvalu a víru, důvěru, že nejde do prázdna, ale přijímá poslání, které má svůj smysl.

Co a jak může dělat Eliezer

Je těžké splnit úkol s tolika neznámými, ale věrnému služebníku nezbývá, než tento úkol přijmout. Až příznačné je, že člověk, který má úkol splnit, v našem případě služebník Eliezer, to dělá pro někoho jiného. Abraham nešel hledat nevěstu pro Izáka sám (můžeme se domnívat, že je to kvůli stáří, ale mohou za tím být i jiné důvody), ale posílá svého služebníka. A služebník bere na sebe úkol v zastoupení s o to větší odpovědností. Přijal pověření a je odhodlán ho splnit.

Modlí se k Bohu svého pána a dává Bohu jakési podmínky nebo nápady, podle kterých by se rád orientoval. Opět to jsou velice logické podmínky, až by se člověk ptal, proč se vůbec potřeboval modlit, mohl si klidně poradit sám.

Eliezer Bohu napovídá, ať je to žena přátelská a ochotná, ať udělá víc, než o co byla požádána - ať mu na požádání

dá napít a ještě sama napojí jeho velbloudy. Věděl kam jít, kde hledat, ke studni, kam dívky a ženy chodily pro vodu.

Ale nestačí jen logicky uvažovat a nestačí jen sedět a modlit se. Důvěra v Boží pomoc je spojena s vnitřním nasazením, s odpovědným rozvažováním a pak s připraveností přijmout co přichází. Důvěřovat v Boží lásku, počítat s Boží věrností a porozumět Boží nabídce.

Rebeka

Rebeka „rychle vylila vodu ze svého džbánu do napajedla a znovu odběhla ke studni čerpat, aby napojila i všechny jeho velbloudy. Muž ji přitom mlčky pozoroval, **aby poznal, zda Hospodin dává jeho cestě zdar, či nikoli.**“

Když oddávám snoubence, často přemýšlím o tom, jestli se k sobě hodí, jestli se jim podaří naplnit sliby, které si dávají před Bohem a lidmi. K obřadu patří požehnání, co Bůh spojil, člověk nerozlučuj. A říkám si, spojil tyto lidi Bůh? Říká se, že dříve, když snoubence vybírali nebo spoluvybírali rodiče, bývalo manželství častěji spokojené, manželé si rozuměli a uměli se domluvit. Opakem bývá manželství z velké lásky a krátké známosti, kdy lidé nehledí na své kořeny, tradice a vlastnosti a když pomine

zamilovanost, skončí i vztah. Nechci tvrdit, že za jedním manželstvím stojí Bůh a za druhým nikoli.

Ale Eliezerovo pozorování, zda Hospodin dává jeho cestě zdar, či nikoli, mluví za vše. V klidu pozoruje situaci, kterou si sám promyslel, nechá se pozvat do dívčinina domu a klade další podstatnou otázku, jestli je Rebeka ochotná s ním hned odejít. Nové poznávací znamení, žádné dlouhé loučení. Ačkoli rodiče a bratr Lában si přáli, aby s nimi Rebeka ještě nějaký čas pobyla, Rebeka se rozhodla hned druhý den s Eliezerem odejít a začít život v cizí zemi s neznámým mužem. Zeptali se tedy Rebeky: "Půjdeš?" Rebeka odpověděla: "Půjdu."

Tady bychom se mohli ptát, zda její jednání bylo rozumné, zda měla vůbec čas si své rozhodnutí promyslet a dá se říct, že velmi pravděpodobně moc času na zvažování všech pro a proti neměla. Otázka je, jestli by vůbec mohla získat víc rozhodujících informací, kdyby si nechala delší čas na rozmyšlenou.

Odvážné Rebečino rozhodnutí, že všechno opustila a šla, se dá připodobnit podobnému rozhodnutí, jaké udělal Abraham když ze své země odcházel. Rebeka přijala nabídku jako Boží výzvu. V biblickém textu sice nic podobného nečteme, ale z Rebečina jednání je zřejmé, že uvěřila.

Sekání Izáka a Rebeky

Když Rebeka v doprovodu Abrahamova služebníka přijížděla ke svému novému domovu, spatřila na poli Izáka, jak jim jde vstříc, zeptala se, kdo to je a zahalila si tvář. O Izákovi čteme, že vyšel k večeru na pole a byl zamyšlen. Jejich setkání je nabitó vnitřní energií, očekáváním a nadějí. A Izák vzal Rebeku do stanu své matky Sáry a Rebeku si zamiloval.

Je to krásný příběh, kde všechno šlo hladce a všechno dobře dopadlo. A přece za hladkým průběhem událostí bylo hodně úzkosti a strachu i bolesti, hodně odvahy, hledání a rozhodování, loučení a setkání, ale vše ve znamení důvěry v Boží vedení.

Každý krok v našem životě je důležitý a může jím něco důležitého začínat nebo také končit. Ptát se Hospodina, pamatovat na jeho vůli nám pomůže procházet i těžkým rozhodováním třeba tak, že nakonec náš příběh vypadá jako předem připravená hladká a krásná událost. Amen.

Poslání:

Je-li možno povzbudit v Kristu, je-li možno posílit láskou, je-li jaké společenství Ducha, je-li jaký soucit a slitování: dovršte mou radost a buďte stejné mysli, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení, v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu.